

АКВАПАРК, КІНО І ПЕРАМОГА НАД ВІРУСАМ



ЗЛАТА

«Яшчэ ўвесну нашы дзеці перасталі наведваць садок, але муж працягваў хадзіць на работу, ды і я, хоць «з жыватом», таксама працавала, хіба толькі зменшылася колькасць індывідуальных заняткаў, а трэніроўкі па фітнесе збольшага праводжу ў Zoom, — дзедзіца геранія адной з колішніх публікацый «СГ», сацыяльны педагог, псіхалаг і фітнес-трэнер **Святлана Нямірка**. Паводле яе слоў, сям'я не сыходзіла ў самаізаляцыю, але прытрымлівалася сацыяльнай дыстанцыі — звяла да мінімуму паходы ў краму, адмовілася ад наведвання месцаў масавага збору людзей.

У старэйшай дачкі змяніўся рэжым у спартыўных гуртках — сінхроннае плаванне на няпэўны тэрмін паставілі на паўзу, скараціліся заняткі танцамі і канькамі, а англійскую давялося працягваць вучыць онлайн. «Паколькі ў нас вельмі актыўная сям'я, то для нас гэта было не выпрабаванне, а хутчэй магчымасць больш часу бавіць усім разам, і гэта, безумоўна, пайшло на карысць: мы не сварыліся адно з адным, а сталі яшчэ бліжэйшымі, — усміхаецца без пяці хвілін шматдзетная маці. — Дзесьці з мая мы вярнуліся да больш-менш звыклага рытму жыцця, пачалі наведваць бабулю — маю маму, займацца фігурным катаннем, так што, мне здаецца, дзеці не адчулі сацыяльнай ізаляцыі».

Але гэта пазіцыя дарослых — цікава, ці супадае яна з дзіцячым поглядам? У адказ на пытанне, пра што яна марыла ў гэтыя месяцы, 6-гадовая Злата Нямірка намалювала нам цырк і кіно. Зразумела, ні туды, ні туды ў цяперашняй эпідэміялагічнай сітуацыі сям'я не хадзіла. «Белдзяржцырк, наколькі я помню, спыніў прадстаўленні яшчэ ў сакавіку, а вось ад кіно Злата не адмовілася б, — разважае

наведвалі дзіцячыя цэнтры, гульнявыя пляцоўкі, паркі і іншыя забаўляльныя прасторы, а ў крамы і гандлёвыя цэнтры ездзіў муж, — разказвае мама Іна. — Канешне, было відаць, што дзеці вельмі сумуюць па родных, і калі праз чатыры месяцы мы вырашыліся сустрэцца з бабуляй, абодва бакі былі ўсцешаныя, толькі што малыя ўдакладнялі: «А ў вас няма каранавіруса?» Яны малайцы, яны ў тэме і разумеюць, што мыць рукі, «пшыкаць» дэзынфіцыруючымі сродкамі — гэта неабходнасць, часам нават мне нагадваюць».

Брачыслаў Яўмененка на пытанне, чаго яму больш не хапае, намалюваў няспраўджаную пакуль мару — аквапарк з разнастайнымі горкамі. Справа ў тым, што летась сям'я адпачывала ў Букавелі, і там малы так натхніўся ўсесезонным



БРАЧЫСЛАЎ

Сям'я **Яўмененкаў** таксама не сыходзіла ў ізаляцыю, бацька працягваў ездзіць на работу. Вырашылі, што з дзецьмі нельга сядзець у чатырох сценах, — таму па магчымасці не наведвалі дзіцячы садок, больш выязджалі на прыроду, у тым ліку на базы адпачынку. «Мы мінімізавалі кантакты — не ездзілі да бабулі і дзядулі, не

басейнам пад адкрытым небам, што выпатрабаваў з бацькоў абяцанне абавязкова наведаць аквапарк у Мінску. «Я ведала, што ён намалюе менавіта гэта, яшчэ да таго, як на аркушы з'явілася першая лінія, — уздыхае Іна, — бо аквапарк для Брачыка — мара нумар адзін. На жаль, з яе здзяйсненнем пакуль давадзецца пачакаць».



КАЦЯ

«На пэўны час наша жыццё стала вельмі сумным з-за абмежаванняў кантактаў з роднымі і сябрамі і адмовы ад масавых мерапрыемстваў, але мы стараліся кампенсавач гэта, часцей бываючы на свежым паветры, — разважае Алена, мама 7-гадовай **Каці Барысёнак**. — Сямейны адпачынак дзесьці за мяжой мы не планавалі, таму ў гэтым сэнсе ўціскаць сябе не давялося. А чаго не хапала асабіста Каці, давайце спытаем яе саму. Тым больш, скажу па сакрэце, гэта яе мара нядаўна збылася».

— Я намалювала гандлёвы цэнтр «Карона-Сіці», проста вельмі хацела ў забаўляльны цэнтр «Базіліён», які там змешчаны, — прызнаецца Каця Барысёнак. — Раней ужо была там, але даўно, і ўсё так спадабалася — і шарыкавы басейн, і батут, і горкі, і нават гарматы

у мяне ёсць цукеркі, буду іх раздаваць. Яшчэ хочацца з'ездзіць пакупацца на возера, калі надвор'е дазволіць. Гэтым летам я ўжо купалася, ездзілі з маім сябрам і аднакласнікам, але калі тое было, — дзяўчынка энергічнай хуткамоўкай пералічвае столькі планаў на лета, што мы толькі паспяваем здзівіцца, як многа трэба паспець чалавеку паміж першым і другім класамі школы, і пазычыць здзяйснення гэтых няхітрых, але такіх важных дзіцячых жаданняў.

МАКАР

У **Новікавых** трое сыноў: аднаму чатыры, другому шэсць, трэцяму адзінаццаць гадоў, і справіцца з хлопцамі бывае вельмі няпроста. Таму ў свой час у сям'і прынялі рашэнне, што паміж работай і домам мама выбірае дом, вядзенне хатняй — загаднай — гаспа-

павінны пасядзець дома, каб зменшыць рызыку заражэння. І ўсё ж — натуральна, ім не хапала стасункаў з сябрамі. Таму на малюнку 6-гадовага Макара — рознакаляровыя шарыкі як кранальны сімвал выпускнога ранішніка ў дзіцячым садку. На жаль, з-за каранавіруса гэтае свята, якога хлопчык вельмі чакаў, не адбылося. І хоць у жніўні бацькі ўжо былых выхаванцаў садка дамовіліся сустрэцца, каб зрабіць сумеснае фота і ўручыць дзецям падарункі, — але наўрад ці атрымаецца стварыць тую самую атмасферу ўрачыстасці і светлага суму...

СТЭФАНІЯ ЛЮБОЎ

«Наша прафесія дазваляе шмат чаго рабіць дыстанцыйна, — кажа журналіст, рэдактар **Вольга Хвоін**. — А вось з бабуляй, якая жыве недалёка, мы практычна не бачыліся з сакавіка, дый ся-



даркі і догляд дзяцей. З абвастрэннем эпідэміялагічнай сітуацыі сям'я сышла ў ізаляцыю, тым больш умовы гэта дазвалялі. «Муж з сакавіка працуе ў аддаленым рэжыме, малодшыя дзеці не наведвалі садок, таму мы вырашылі, што і старэйшага сына, пяцікласніка, пакінем дома — нічога страшнага, калі будзе атэставаны па трох чвэрцях, — разказвае мама Вольга. — Наша школа аператыўна адраагавала на сітуацыю: дзеці кантактавалі з настаўнікамі праз «Вайбер», выконвалі заданні, а ў клас хадзілі ўсяго пяць чалавек. Безумоўна, калі ўсе дома, размежаваць асабістую прастору складае добра, што нам, у адрозненне ад гараджан, ёсць куды падзецца: побач лес, два возеры, можна сесці на веласіпеды і выправіцца на шпацыр, каб не перашкаджаць тату працаваць... У стасунках са старэйшымі сваякамі таксама вытрымлівалі дыстанцыю: замаўлялі бабулі з дзядулем дастаўку прадуктаў, кантактавалі онлайн і убачыліся толькі напрыканцы чэрвеня.

Дзеці, кажа Вольга, трымаліся годна: хоць і відавочна перажывалі гэту аддаленасць, аднак разумелі, што

бе пастаянна кантралявалі ў плане мыцця і апрацоўкі рук. Не скажу, каб мы вельмі пакутавалі ад немагчымасці выехаць кудысьці за мяжу, але ў такіх моманты, як цяпер, пачынаеш разумець, наколькі каштоўна насамрэч, калі можаш сесці на цягнік і паехаць у іншую краіну, паглядзець на жыццё іншых людзей... Затое з'явілася шмат часу, каб пабыць побач з сям'ёй. Дачку я настолькі замучыла заняткамі, што яна аднойчы заявіла: «Хачу, каб вірус скончыўся, ты хутчэй пайшла на работу і не тэрарызавала мяне пропісам ды чытаннем!»

Пэўна, менавіта гэта 7-гадовая Стэфанія Любоў Клімчык хацела паказаць у сваім малюнку — каранавірус і жанчына ў масцы. Дзяўчынка ўдасканальвала і перарабляла сваю работу некалькі разоў, каб быць зразуметай. «Яна шмат распытвае мяне пра навіны ў свеце і разумее, што каранавірус — тая з'ява, якая закранула ўсю планету, адбілася на жыцці мільёнаў людзей, — раскрывае мама пасыл юнай мастачкі. — І, канешне, марыць, каб усё гэта хутчэй скончылася».

Вікторыя ЦЕЛЯШУК.
Фота
Таццяны ТКАЧОВАЙ.

(Заканчэнне.
Пачатак на 1-й стар.)